

flag giver store Fordele, naar man vil støtte locale Interesser. Nu seer jeg virkelig ikke, hvorfor en Deel af Landet skal sige: „Der maa ikke lægges nogen Bane paa andre Steder, fordi jeg ikke selv faaer en Bane“; det skulde da være nogle ganske mærkværdigt frugtbare Egne, som maatte komme ganske anderledes i Betragtning end andre Egne. Men, mine Herrer, vi have engang tidligere afgjort en Sag af den Natur; det var dengang, der var Spørgsmaal om Helsingørbanen. Da var der Mange, som sagde: „Gaa den lige Vej, den korteste Vej til Helsingør; gaa den Vej, hvor Befolkningsforholdet er det gunstigste, og som tillige er den lige Vej; der have vi 7,000 Mennesker paa Kvadratmilen, senere 5,000, og det ender med 4,000 oppe ved Helsingør, medens vi paa den anden Vej kun have 3,000 og senere 2,500.“ Man sagde imidlertid dengang fra den anden Side: „Vi gaae ad Frederiksberg og Frederiksbergveien; thi det finde vi af andre Grunde hensigtsmæssigt“, og dengang klagede ikke den talrige Befolkning; den sagde ikke: „Hvis vi ikke selv kunne faae en Bane, vilde vi ingen Bane have.“ Nei, de fandt sig ganske roligt i, hvad der blev besluttet, og fandt det rimeligt, at man lagde Banen der, hvor man kunde komme overeens derom med Concessionsføgerne. Nøgtdagen sagde: „Vi kunne virkelig ikke tage dette Hensyn til Bedbæk, Ringsted og alle disse fortræffelige Egne, hvor der boe mange Mennesker, og flere Mennesker end paa de Steder, hvor vi vilde lægge Banen; vi maae lægge den der, hvor vi finde det passende. Men er da denne Rjogeegn saa overordentlig gunstig stillet, hvad Befolkningsforholdene angaaer, fremfor de andre Egne? Jeg har her et Befolkningstort for mig, som er tilgængeligt for ethvert af de Herrer Medlemmer, og deraf seer jeg, at der i 1855 er pr. Kvadratmil 2,500 og 2,000 Mennesker fra Rjøbenhavn til Rjøge og fra Rjøge til Næstved, og jeg seer, at der fra Ringsted til Næstved, i alt Fald den største Deel af Veien, er 2,500 Mennesker; altsaa er der gunstigere Befolkningsforhold end paa den forstævnte Linie; derfor kan jeg virkelig ikke forstaae, hvorfor hine Egne skulle fremstilles som saa overordentligt rigt og stærkt be-

folkede i Sammenligning med disse, og hvorfor de særligt skulde foretrækkes med Hensyn til Jernbaneanlæg. — Jeg maa dog endnu berøre et Punkt, der strengt taget nærmest vedrører den gennemgaaende Trafik. Det ærebe Fleertal siger: Den Bane, som er lagt til Ringsted, er lagt saaledes, at vi ikke kunne have den fulde Nytte af den; og man kan aldrig faae den hurtige og hensigtsmæssige Besor- dring paa dem som paa andre Baner. Ja, skulde vi koste de Par Millioner Nøgdbaler, som der blive Spørgsmaal om, for at opnaae de Goder, det ærebe Fleertal taler om, saa finder jeg det meget simplere at lægge et Dob- beltspor paa den nuværende Bane; det kan efter de Beregninger, jeg har modtaget, lægges for 90,000 Rd. pr. Mil, medens et An- læg som det, Fleertallet fordrer, vil koste 400,000 Rd. pr. Mil. Men, siger man, naar de Egne, hvis Sag vi tale, ikke nu faae denne Bane, saa faae de den aldrig. Det er netop en stor Misforstaaelse. Har denne Egn en virkelig Fremtid for sig, vil dens Velstand bestandigt stige, og kan den nære en Jernbane, saa er det en Selsølgge, at den, navnlig naar disse lette Locomotivbaner vise sig at være hensigtsmæssige og kunne bygges billigt, i Tidens Løb kunde faae en Bane; men jeg siger atter, at det er med Urette, at man træder frem og siger: „Fordi jeg ikke kan faae denne Bane nu, saa maa heller ikke nogen Anden faae en Bane.“ Derfor seer jeg ikke, at man af Hensyn til de locale Forhold eller af Hen- syn til den gennemgaaende Trafik kan fore- trække Fleertallets Forslag for Mindretallets. Fleertallet har stillet et andet Forslag ved Siden af det, jeg har omtalt, og det er For- slaget om de saakaldte lette Locomotiv- baner. Jeg kan ikke nægte, at man tager sig disse lette Locomotivbaner noget let. Den Mand, som har foreslaaet dem, har vistnok en meget levende Interesse for Jernbanevæsen, og jeg erkender, at, hvergang der har været Spørgs- maal om Jernbaneanlæg, er han fremtraadt med Forslag; men Nøgtdagen har allerede i 1860 undersøgt Spørgsmaalet. Den daværende In- denrigsminister gennemgik det meget nøiagtigt, og da Staten skulde anlægge sine Baner i Syl- land, sagde man: Vi briste os ikke til at an-